

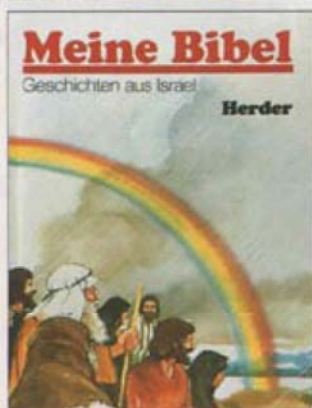
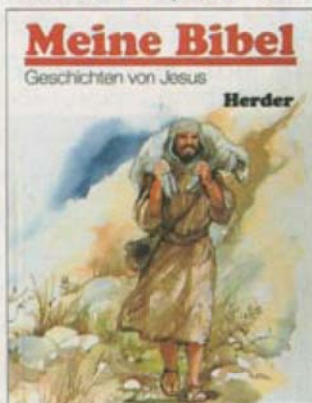
Velké světlo

Willi Fährmann

Celé dopoledne lilo jako z konve. Kapky deště pleskaly ztěžka do kaluže a od nich se rozstříkovaly tisíce kapiček. Babička využila čas a psala dlouhé dopisy. Jeden byl určen její sestře, která již pět týdnů ležela v nemocnici. Druhý dopis ležel složený v obálce a měl být odeslán její dceři. „Teď ještě napíšu vašim rodičům,“ oznámila svým vnoučatům, Aničce a Honzíkovi. „Ty bys mohl, Honzíku, také připsat pozdrav.“ „Já taky!“ volala Anička. „To víš, že ano, já ti provedu ruku,“ slíbila babička. Anička se pak zase věnovala svým panenkám. Honzík seděl v mohutném křesle, které stálo u okna, a neviděl, neslyšel. Byl zabraný do čtení. Sousedka mu půjčila Bibli pro

děti. „Je ještě po moji dceři,“ řekla.

Honzík se ponořil do dobrodružného osudu Josefa, kterého

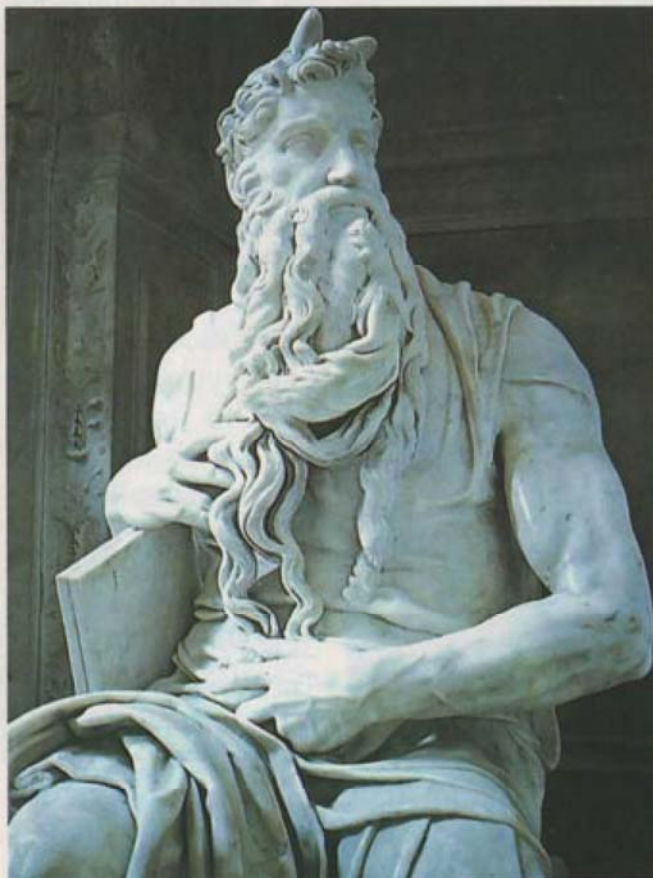
vlastní bratři zradili a prodali. Uši měl z toho napínavého čtení stále červenější. Nakonec spustil knihu do klína a zeptal se:

„Babi, jak vlastně vypadá Bůh?“ „No přece jako starý, velký dědeček,“ odpověděla Anička. „A má dlouhé bílé vousy.“ „Kdopak ti napovídal takové nesmysly?“ smála se babička. „Sama jsem to viděla,“ bránila se Anička. Moje kamarádka Martina má takovou fotografii. Honza zavrtěl hlavou. „Hlouposti. Boha nejde fotografovat.“ „Ale ona tu fotku má!“ rozčílila se Anička. Babička odložila dopisní papír a propisovačku a začala vyprávět: „Víte děti, to není žádná nová otázka, na co se tu Honzík ptal. Před mnoha a mnoha lety se také jeden významný muž ptal: „Jak vypadáš, Bože?“ Ten muž se jmenoval Mojžíš. Vedl izraelský národ pouští. Chtěl zavést lidi do nádherné země, kterou Bůh slíbil svému lidu. „Chtěl bych tě jednou vidět, Bože!“ volal

Mojžíš do větru. Bůh slyšel hlas tohoto muže. „Tam v horách je hluboká rozsedlina,“ odpověděl Bůh Mojžíšovi. „Vstup do ní. Otoč svoji tvář ke skalní stěně. Budu kráčet kolem.“ Mojžíš udělal, co mu Bůh řekl. Šel hluboko do

rozsedliny a postavil se před kamennou stěnu. Náhle byl oslněn jakoby sty blesky. Ohnivé světlo, jaké žádný člověk dosud nespátřil, ho ozářilo. Mojžíše naplnila velká radost. Spěchal zpět ke svému lidu a chtěl o

všem vyprávět. V jeho tváři byla však taková záře, že se na něho nikdo nedokázal dívat. Musel si zahalit tvář závojem. Viděl na vlastní oči odlesk Boha.“ „Co je to odlesk?“ chtěla vědět Anička. Honzík ukázal z okna na vrcholky korun stromů. Přestalo už pršet. „To je odlesk, Aničko,“ řekl. „Slunce už teď z našeho okna není vidět. Ale jeho paprsky dopadají na stromy. Tak můžeš vidět sluneční paprsek.“ „To je tedy odlesk?“ zeptala se nevěřičně Anička.

„Rohy“, s nimiž Mojžíše znázornil Michelangelo, vznikly špatným přečtením textu latinské bible. Místo „facies coronata“, to je „zářící“, bylo přečteno „facies cornuta“, to je „rohatý“.

Foto: Zdroj neznámý

Z knihy: Willi Fähmann, Die Vögel des Himmels - die Fische der See, Echter Verlag, Würzburg

Ježíš říká: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)